

Det oldenburgske Horn.

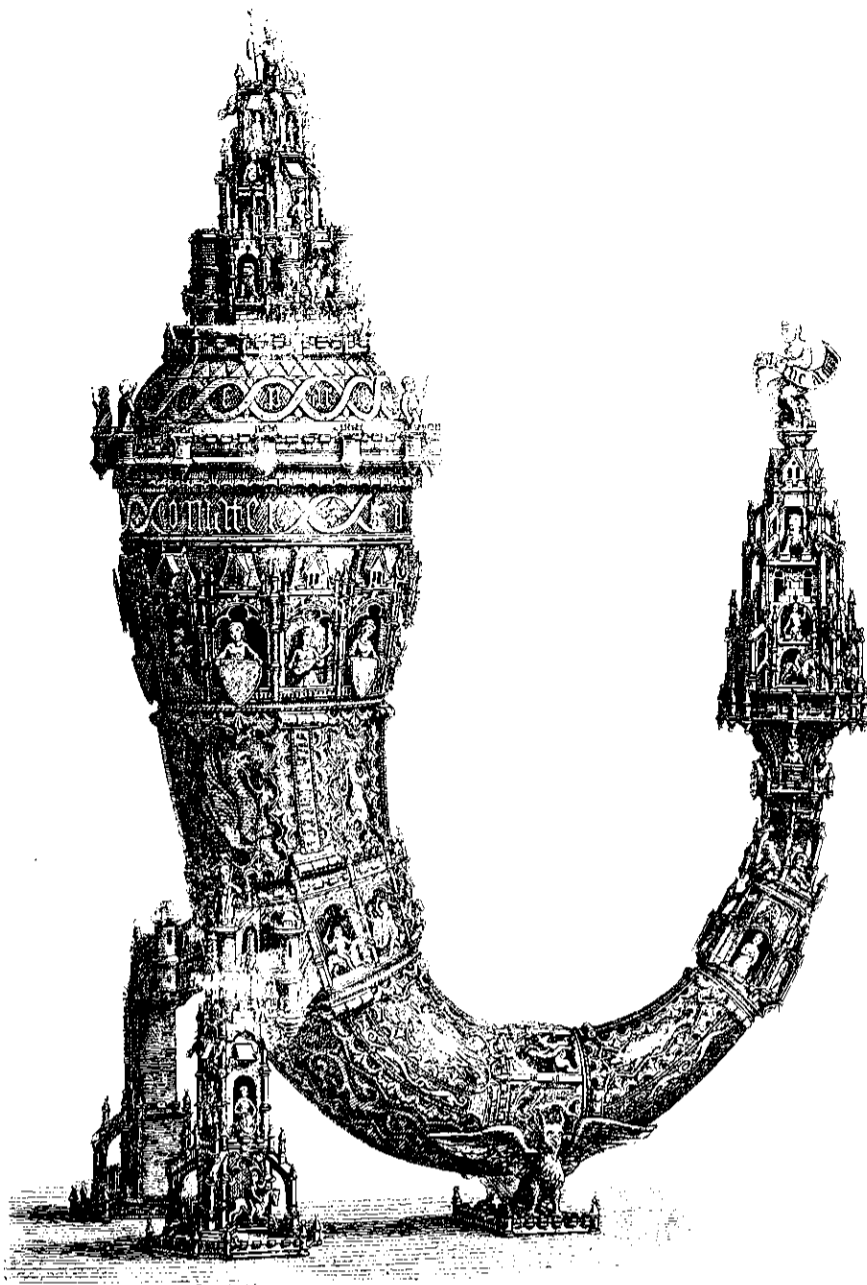
Det traf sig i Aaret 989 — saa melder et gammelt Sagn — at Grev Otto I af Oldenburg under Korfølgelsen af et Stykke Bildt i en Skov blev stilt fra sine Hofmænd, uden at han i sin Jagtiver mærkede, at han red alene, for han allerede var oppe paa Bjerget — Offenbergs — i hvis Kloster det jagede Tyr søgte Læ mod den dødbringende Pil. Her standsede han et Dieblik sin slummende sneehvide Ganger for at hidkalde sine Jagthunde, maaffee vel ogsaa for at puste lidt efter det anstrengende Ridt. Solen skinnede varmt, Løsten brændte hans Lunge. Hvem der dog havde en Svaledrik! tænkte Grev Otto, og neppe havde han tænkt det, før Bjerget aabnede sine Sider, og en fager Nis med røde Kinder og en dustende Krands slynget om det slagrende Haar, traadte ud til ham. Med Emil paa Læben rakte hun et Horn imod ham; det var sølvforgylbt, kosteligt forarbejdet og blinkede i den udstrakte Arm, og som Sirenenes Klang hendes Røst: „Drik heraf, Grev Otto! da skal det gaae Dig og det ganske oldenburgske Hus vel; men vægrer Du Dig ved at tømme dette Horn, da skal Splid og Ulykke hjemføge dit Hus, og det skal gaae din Slægt ilde!“ Da satte Grev Otto Hornet for sin Mund, men idet han vilde til at tømme det, opdagede han, at Drikken var usklar og grumset, hvorfor han af Modbydelighed kastede den bagover Hesten. Det viste sig da, at Drikken var saa stærk, at den sød Haarene af, hvor blot en Draabe spildtes paa Hestens Lænd. Bergmøen forlangte nu sit Horn tilbage, men Grev Otto tænkte Nei, var det nu engang hans, skulde det blive ved at være det; skyndsomst traf han Haanden til sig, sporede sin Hest, og medens Troldet igjen forsvandt i Bjerget, naaede han sit ubrændte Jagtsfølge og fremviste sin kostelige Trophæ.

Dette Horn skulde da være det oldenburgske Horn, det her i Bladet afbildede Horn, som den Dag idag opbevares paa Rosenborg!

Saa saaledes berette gamle Kronikeforfattere, og efter dem forplantede Sagnet sig igennem Tiderne, indtil en mere

kritisk Slægt, ved en nærmere Betragtning af Hornets Arbejde og de paa det anbragte Vaabenskjolde, Indskrifter

valgt til Fredsmægler, skøndt det jo uenigteligt havde vist sig endnu tydeligere, hvis hans Hverv havde baaret Pragt;

Det oldenburgske Horn paa Rosenborg. Tegnet af Magnus Petersen.

og øvrige Prydelser, kom til det med den nøgne Sandhed vistnok mere stemmende Resultat, at det, ialtfald i sin nuværende Skikkelse, skriver sig fra det 15de Aarhundrede og at det da knytter sig til en bestemt Begivenhed i Christian I's Historie.

Kort efter Christian I's Hjemkomst fra sin Romerejse blev han, som bekendt, henimod Slutningen af Aaret 1474, af den tydske Keiser Frederik III og den mægtige Hertug Carl den Driftige af Burgund opfordret til at mægle i en Strid, der var opstaaet imellem Erkebispem af Köln og det derværende Capitel, en Strid, der nu truede med at antage et uberegneligt Omfang, idet de ovennævnte toende Herrer toge Parti, hin for Erkebispem, denne for Capitlet, og lavede sig til at drage med Hærskjold imod hinanden. Kong Christian, der var en fredsommelig Herre, tog villigt imod Opfordringen og drog med et stateligt Følge, hvoriblandt endogsaa tre Hertuger, igjennem Holsten ind i Tydskland, og havde der — dog først efter mange Gjenvordigheder, deriblandt selv den, at han nær var bleven opsnappet af de af Erkebispem til hans Fordærø udsendte Ryttere — ved Rhinen et Møde med Carl, ved hvilken Leilighed denne optraadte ligeoverfor den danske Konge med en næsten eventyrlig Pragt og Glans: hans Kjørtel skinnede af Perler og Stene, og hans Skibe spillede de forgylde Sider og de slagrende Silkevimpler i Rhinens Bølger! Men var der end Fryd og Gammen tilføede ved dette Fyrstemøde — af Fred og Forslig blev der Ingenting, og endnu i Begyndelsen af det følgende Aar finde vi Kong Christian paa de hellige tre Kongers Dag i den dem tilhørende Stad, hvor de „sagdes at ligge begravne“, den gode og gamle Stad Köln, Stridens Brændpunkt. Men heller ikke her lykkedes det ham at mægle Fred imellem de stridende Parter, og al den Hornotelse, han havde af sin gode Villie, bestod altsaa deri: 1. at det viste sig ved denne Leilighed endydermere „udi hvilken Anseelse denne Konge var iblandt Europæiske Potentater“ (2: derved, at han blev

Storchedinge Kirke. Tegnet af G. Emil Libert.